

עודד הנווד

כל הבוהמה עקבה בחיבה אחרי הרומן של שני בני הטיפוחים שלה. היא: **תירצה אתר**, שחקנית, בתו של משורר-החצר **נתן אלתרמן**, ושל שחקנית הקאמרי **רחל מרכוס**. הוא: **עודד קוטנר**, שחי קן צעיר, הנחשב לאחד הגברים היפים בישראל, שבהופעתו בחולות-לוהטים (ראה תמונה), הזכיר לכולם את ולנטינו.

קוטנר

כששניהם נישאו, לפני שנתיים וחצי, נערכה חתונה רבת-בכסית, בהשתתפות כל אמני הדור. הזוג נסע לגלות את אמריקה ולהתייגלות בה, אבל מה שהתגלע באמת — היו פרצות ניכרות בחיי הנישואין של הזוג. בעוד כל חב"ד ריהט בארץ שומי עינים סיפורים מסיפורים שונים על ה"זוג המאהב, היפה, המאושר, המשתלם ב"אקטורס סטודיו של לי שטרסברג", הדי עיקה תירצה המיואשת בחשאי את אביה, שיבוא לעזור לה.

נתן אלתרמן, שלא עזב את הארץ ואת כסית מזה עשרים שנה, נסע מיד לארצות-הברית, הביא משם את בתו. לעודד נמאסו הנידוים, ואף הוא חזר למולדת.

כאן נכנסו המחוננים לפעולה: רחל מרכוס, שאהבה מאוד את עודד, עשתה הכל כדי להציל את נשואי הזוג. אבי-עודד, ה"קבלן", שאינו מאמין בשמחת-עניים, הגיש לזוג על מגש-שילכספ דירת-פאר. שום דבר לא עזר.

השבוע נחתמו סופית המיסמכים, וחזוג אמר בהחלטיות "זה שלום, זה שלום אחר רון...".

עודד התעודד מהר, בסיועה של יפהפיה שחורת-שער. גם תירצה לא נשארה בקרן זווית לזמן רב. החלה לצאת עם החשמלאי של תיאטרון זוית.

הטיל שלא המריא

הטיל הבריטי לא המריא רחוק. כך הסייג, תבר, השבוע, כאשר זמר להקת הטילים **זורן ברנדון**, שנישא לפני כחצי שנה

גיטה וזרמן זורן ברנדון

לנצרת-הזוהר הישראלית **גיטה וזרמן**, חזר ונחת בימים אלה בישראל. הזמר ואשתו הצעירה לא הצליחו להתבסס באנגליה, נאלצו לחזור לבית-אמה של גיטה, שהיא מטפלת בענייני פיצויים מגרמניה. גיטה עצמה תאלץ עתה לחתור על חלום-חייה הזוהר, מבקשת להיות ספרית, החלה ללמוד את המקצוע. זורן מחכה עתה לכך-שילוח חדש, כזמר בישראל.

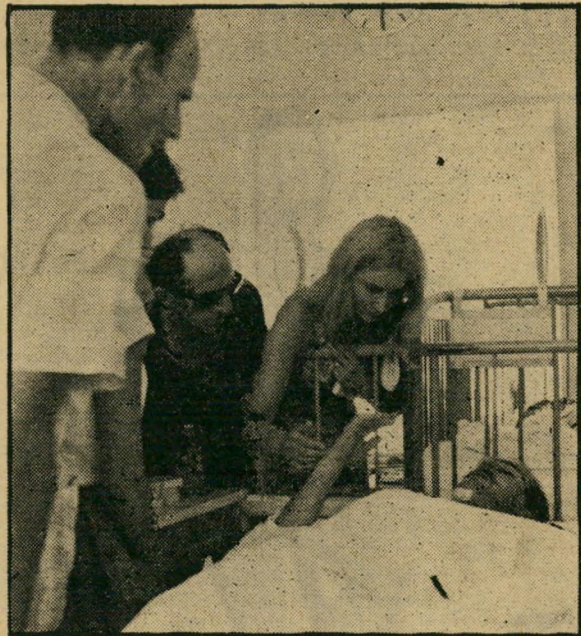
הפצועים באמבולנסים לבית-חולים. "מולם לא ראיתי תאונה כל כך עליונה", אמר ה"שוטר שנשאר במקום לרשום את הדו"ח. רק בשעה חמש לפנות בוקר הגיע בר-שמועה ליושבי המסעדה הלילית קוין בר. הם עזבו את השולחנות, עלו על מכוניות ושעטו לעבר בית-החולים איכילוב. המתינו עד שעה תשע בבוקר ליד הדלת, כדי לברר מה שלומו של "בני מהפילהרמונית" ושאר הפצועים. לאחר שנודע להם כי כולם נפצעו פצעים קלים בלבד, נסעו לבקר את הבנות, שאושפזו בדונולו.

רק אדם אחד, הגרמיקאי **שלמה לוי**, החליט כי עליו ללכת לבית-הכנסת לברך ברכת הגומלי. כי כאשר יצאו בני ונוסעיו מעומר כייאס, ביקשו אותו להצטרף אליהם.

ערב כמעט: לידיה הלבוראנטית, אילנה הי" שוטרת בדימוס, ציפי, ושני תיירים צרפתיים צעירים.

המסע אל תוך הלילה היה הפעם קצר ביותר. הוא הסתיים במרחק 500 מטר מן המועדון, על עמוד החשמל של סימטה יפן-אית צרה, בין ערמות אבטחים. קבוצה שניה של חוגגים, שהגיעה כעבור כמה שניות רכובה על גבי סוסיטה, מצאה את השברולט הפוך על צידו, כשנוסעיו אינם יכולים להתחלק.

פעולות ההצלה החלו מיד. נסיון לנפץ את חלון הדלת בעזיטה עלה בתוהו. מי שהו ניסה לנפצו באגרוף, הצליח, אך חתך את ידו ויצא מכלל שימוש. הציל את ה"מצב בחוש התמצאותו המהיר אביה הי"י

בני מהפילהרמונית (ימין למטה) לפני — ואחרי התאונה, בחברת איזי (במשקפי-שמש) *

חורג של מלכת היופי הברונטית **עליזה גור**, שהצליח לפתוח את הדלת, משך החוצה את הנוסעים אחד אחד. את הנגה עצמו היה קשה יותר לחלק, מאחר ורגלו נילכדה בין קפלי הפח המעוקם. רק בעזרת מוט ברזל הוצא בני מהמכונית המעוכה.

לקול שירת התקוה של הניצולים, הובלו

נערכה מסיבת פרידה למאות מוזמנים, שי-באו ללחוץ את ידו של מלך הביטינקים התל-אביבי, הפסל **איזי בריינצקו**, שי-עזב השבוע את הארץ בדרך לליבריה.

איזי, שיעזר מן הנוף התל-אביבי למשך שנה לפחות, נסע לאפריקה אל אמצו, הי-קבלן הישראלי ה"נוף **לשניצקו**, המקים עתה תחנות בניין בג'ונגלים של ליבריה. לשניצקי הסכים לשכן אצלו את איזי, תמורת כמה תבליטי קיר שהפסל מתכוון לבצע שם, עבור מלונותיו של הקבלן.

מאליו מובן שמלך, אפילו של ביטינקים, לא יכול לעזוב את הארץ סתם כך, בשקט. כשבוע לפני מועד נסיעתו, ישב במרתפו שברחוב המלך ג'ורג', שלף מכיסו את בק-בוק הניקל, לגם לגימת ויסקי וחשב איך לערוך מסיבה גדולה בהוצאות קטנות.

האיש הראשון שעלה בדעתו היה הפיל-נטרופ הקבוע, **הצ'קל אישיבסית**. הצ'טרף אליו **שלמה צפירי**, בעליו של עומר כייאס, שהסכים גם להעמיד את מועד-דונו לרשות החוגגים, ובו נערכה ההילוה, ביום המישי בלילה.

בחצות היתה המסיבה בעיצומה. הויסקי נשפך כמים ואורות הפלאש הביזקו ללא הרף. מצלמת הקולנוע של חבר להקת עינב, **רפי כהן**, הניצחה את התפתלות-תימה של החוגגים, אחרי שמישהו תרם את חגורת מכניו ומתח אותה כחבל למחול לימבו. איזי עצמו עמד יחף במרכז החבר-רה הצוהלת, פתח את מברקי הברכה שי-הגיעו אליו ושהכילו ברובם שתי מילים בלבד: "ברוך שפטרנו".

סמוך לשעה שלוש אחר חצות, החלו הי-נאספים התשושים להיגרר בקושי למכוניות-תייהם. הם נדחסו בכלי-הרכב ויצאו חזרה במסלול הקבוע של ציפורי הלילה התל-אביביות: למועדון הלילה צברה ולמסעדת קוין בר.

אחת המכוניות היתה מכונית השברולט השחורה של נגה התזמורת הפילהרמונית, **בני ברברה** (מתחרו עם פראבדה). בי-מכונית היו הנוסעים הקבועים שלה בכל

החברה מתאבלים

לא רק באנגליה החלו לעשות מ"ד"ר **זורן קדוש** אחרי מותו. הקולגים שלו מ"ר חובב דיונגוף, שהתרשמו בזמנו מפעילותו, ידעו להעריכו. הערכה זו הסתכמה בשלוש לירות לגולגולת, אותן אספו בכסית, על-מנת לפרסם את המודעה הבאה:

נפזה עטרת ראשנו: **לחברתנו כריסטיין קידר**, בהלחצת מותן הישר והיקר באדם, רובין-זורן של הדוג-מניות, משתתפים באבלן —

זן בן-אמוץ, חיים חפר, אורי זוהר, יגאל תומרקין.

היחיד שלא הסכים להצטרף היה **עמוס קינן**, שטען כי אינו מתפעל מהבדיחה, והרעיון כלל לא נראה לו מצחיק.

★ ★ ★

חץ עיזר פגע השבוע בקשת **בוב בו קי זורר**, המופיע במועדון צברה, כשהוא יורה את חיצו אל בלונים הקשורים ל"ראשה של אשתו, כשעניו קשורות. השבוע קיבל בוב מכתב מאלמוני, בו הוא מזוהר: "אם לא תפסיק להראות בחב"רת אשתי — אני אנקום בך!"

בוב דחקא היה מוכן להפסיק להיראות בחברת האשה. הבעיטה היחידה היתה — עם איזו מהן. המאיים האלמוני שכת לחתום את שמו.

שמלת-ערב שחורה וצרה ופאה נוכרית של צמה ארוכה, שהשתלשלה מאחורי זוג עיגילים ארוכים, זיכו השבוע את מי שהיתה מלכת המים של העולם הזה בשנת 1960, **רות בראון**, לשעבר פליישר, בתואר נוי-סף של מלכה.

ששת אלפים איש נאספו באולם הגדול של בית-ההכרזה קונקורד שבני-יורק, כדי לבחור את מלכת-היופי של בית-ההכרזה. רות פליישר, שנסעה לארצות-הברית לפני כשלוש שנים, הספיקה להינשא לאמריקאי **סול בראון**, העוסק במוצרי ספירט. פרט לזאת ילדה רות שני ילדים יפיתואר: בת שהיא כיום בת שנה ושלושה חודשים, ובן בן שלושה חודשים.

כל זאת לא הפריע לה, כאמור, לזכות בתואר מלכת-היופי הפרס שקיבלה: סוף-שבוע, אותו מתכוננת רות לנצל בעונת-החורף הקרובה, בתוספת סכום של 500 דולאר קאש.

מי מכיר מי יודע?

הפיזמונאית נעמי שמר רוצה לנסוע החודש ליוון. היא מחפשת פרטנר (טלפון — 228502).